

שיחת השבוע

חב"ד
כל הלב לכל אחד

צעירי אגודת חב"ד

יש חדש

תהלוכה לבית

לנוכח איסור ההתקהלויות הפיקו צעירי חב"ד רבע מיליון ערכות יצירה ותוכן של 'תהלוכה לבית', שיחולקו לילדי ישראל. בערכות תכנים של אהבת ישראל וסיפורו של ל"ג בעומר. בתי חב"ד גם יפעילו משאיות שמחה ברחובות הערים והיישובים. כמו כן תשודר תכנית לילדים, עם מיטב אמני הילדים. פרטים באתר lagbaomer.co.il.

'התורה שלי' - דברים

בעקבות ההצלחה הגדולה בתהלוכות ל"ג בעומר בשנים שעברו, שבהן הוענקו לילדים בערים רבות כרכי בראשית-במדבר מסדרת 'התורה שלי', יצא לאור השנה ספר דברים. זו מהדורה מיוחדת של החומש לילדים, ובו ביאור הפסוקים בשפה פשוטה, לצד סיפורים מן המדרשים המלווים ציורים מרהיבים. מטרת הספר לחבר את הילדים אל התורה, בדרך צבעונית וחוויתית. את הספרים אפשר להשיג בבתי חב"ד ובאתר שלמעלה.

גם בעת אשפוז צעירי חב"ד איתר! *5732
לב חב"ד - חדש ומיטב

אושפזת? בן משפחה או חבר אושפז? פנו לשליחי חב"ד במרכז הרפואי

זמני השבוע

ירושלים ת"א	חיפה	באר שבע	אילת	ניו יורק	בנימת השבת
6:49	7:04	6:57	7:06	7:01	7:42
8:05	8:08	8:08	8:06	8:00	8:47

פרקי אבות: פרק ד

שיחת השבוע הוא גיליון לכל יהודי, המופץ בכל רחבי הארץ והעולם. נוסד בשנת תשמ"ז (1986) בידי הרב יוסף יצחק אהרנוב

עורך: מנחם ברוד

יוצא לאור על ידי: המרכז לעזרי שלוחות

ת"ד 1122 כפר חב"ד 6084000

דוא"ל: chabad@chabad.org.il

אתר: www.chabad.org.il

אין המערכת אחראית לתוכן המודעות ולכשרות

נא לשמור על קדושת הגיליון

איך מחברים את הצעירים

כדי ללמד יהדות לא דיי לעבור קורסים, אלא צריך לאהוב אותה ולחוות את פעימות ליבה. בל"ג בעומר מדליקים את מדורת החיבור למסורת

לסחוף את התלמידים. חלוקת 'התורה שלי' אשתקד בכפר-סבא

בבחינת חיפוש המטבע תחת הפנס, ולא במקום שאבד.

ראשית, לרוב המורים אין הידע הדרוש להנחלת המורשת. גם הם גדלו והתחנכו במערכת שהתנתקה משורשיה. אך הבעיה איננה רק חוסר ידע. יש כאן דבר עמוק יותר - רוב המורים אינם יכולים לחבב את הנושא על התלמידים.

מורה מוצלח אינו מי שיודע לדקלם חומר, אלא מי שיודע להקנותו בחיות ובהתלהבות ולסחוף את התלמידים. כדי ללמד יהדות לא דיי לעבור קורסים, אלא צריך לאהוב אותה ולחוות את פעימות ליבה. רק מורים שהחיבור למסורת הוא חלק מחייהם מסוגלים להקנותה כחוויה לבני הדור הצעיר.

יהדות כחוויה

כל מי שישב בשולחן שבת, שבו נוכחים ילדים המקבלים חינוך יהודי שורשי, רואה איך הם חיים את פרשת השבוע. הם מספרים עליה בהתלהבות ונהנים לשמוע אמרה טובה או פירוש נאה. אין הם לומדים אותה כטקסט ארכאי שצריך 'לנתח' אותו בהשוואה לתרבויות אחרות, אלא כחוויה אמיתית שאיתה חיים ביום-יום.

בל"ג בעומר, לצד המדורה והתפודים המפוחמים, צריך להדליק בלב הילדים את מדורת האהבה למסורת היהודית, ולחבר אותם לשורשים הרוחניים שמהם שאב העם היהודי את כוחו ועוצמתו לאורך כל הדורות.

מסורת ישראל מאופיין ל"ג בעומר כיום של תגבור החינוך היהודי. במי זרח אירופה נהגו המלמדים לצאת ביום הזה עם תלמידיהם אל השדות, לשחק בחץ וקשת ולהשריש בליבם את ערכי היהדות. בימינו נערכות ביום הזה ברחבי הארץ והעולם, בשנים כתיקונן, תהלוכות הילדים, המפגינות את אחדות העם ואת אהבת המסורת היהודית.

רבים תוהים מה קרה לחיבור של הדור הצעיר למורשת אבותיו. דור המייסדים של המדינה הביא עימו אהבה גדולה לתנ"ך. הילדים נקראו בשמות תנ"כיים. שמות הערים והיישובים נשאבו מהתנ"ך. הייתה אפילו מגמה להתחבר ישירות אל ימי התנ"ך, מתוך דילוג על התקופה שבתווך. והנה כל זה נגוז ונעלם, והדור הצעיר אינו מרגיש קרבה ואהבה לתנ"ך.

בקרב הצעירים ניכרת גם אדישות לתולדות עמנו. לכאורה אך טבעי שבני-אדם ירצו לדעת מי הם ומאין באו. במדינות אחרות יש התעניינות רבה בהיסטוריה של העם ובתולדות האומה. ואילו אנו, בני העם העתיק ביותר בעולם, שההיסטוריה שלו היא העשירה והמרתקת ביותר - פתאום ילדינו אינם מוצאים בה עניין!?

צריך נשמה

שורש הבעיה הוא, שהוציאו מהתנ"ך ומדברי ימי ישראל את הרוח והנשמה. נשאר רק הגוף, וגוף בלי נשמה הוא חסר חיים ומשעמם. כל עם מתעניין בשורשי משום שהוא סופג עם לידתו אהבת מולדת, גאוות עם וזיקה למסורת האומה. כאן עושים בדיוק את ההפך - אהבת המולדת מכנים בלעג 'לאומנות', אהבת העם הייתה 'לגזענות', ואת המסורת גודעים בסכין חד, מחשש ל'הדתה' רחמנא ליצלן. מנסים לגדל דור צעיר בלי שורשים, ואחר-כך תמהים על הניכור.

התלישות של הנוער נידונה בכמה וכמה פורומים, ולא אחת עלתה הטענה שהאשם במורים, האמורים ללמד את החומר ולטעת בלב הילדים אהבה למורשת. מסקנה כזאת היא

רשב"י מגלה את כוח הציבור

מעצמם, בלי צורך בעבודת האדם. כך גם בראש השנה שחל בשבת, שאז פעולתן הרוחנית של התקיעות נעשית שלא על-ידי התקיעה בשופר, אלא באופן נעלה הרבה יותר, בכוחה המיוחד של השבת.

קיום רוחני

עתה יובן כי גישה זו תואמת את דמותו המופלאה של רשב"י. מבואר בספרי החסידות, שבהיותו במערה, כשהיה מנוע מלקיים כמה מצוות – מצה בפסח, קידוש על יין, אתרוג, סוכה ועוד – פעל את ההמשכות הרוחניות של המצוות על-ידי ייחודים עליונים.

ומכיוון שאצל רשב"י היה סדר עבודה במשך זמן, שבו לא היה זקוק לקיום מצוות מעשיות, אלא חולל את כל ההמשכות על-ידי עבודה רוחנית, לכן רשב"י הוא שמגלה אצל בני ישראל את המעלה הזאת, כפי שהדבר בא לידי ביטוי בדין שאין הציבור עושה פסח שני, מכיוון שמצד מעלת הציבור מתחולל עניין הפסח על-ידי עצם העבודה הרוחנית של "למה ניגרע!".

(תורת מנחם תשמ"ג, כרך ג, עמ' 1416)

דווקא מפני שמדובר בציבור, יש לו כוח רוחני חזק משל היחיד, וכשהציבור כולו זועק "למה ניגרע!", הוא משיג את הפעולה הרוחנית של קרבן הפסח גם בלי להקריבו. במובן מסוים יש יתרון לציבור שאינו מקריב פסח שני מן היחיד שמביא את הקרבן בפסח שני. שכן היחיד צריך להמתין עד י"ד באייר, ואילו הציבור – כבר מרגע תביעתו "למה ניגרע!" – נפעל העניין של הפסח.

אור נעלה

הדבר יובן יותר על-פי ביאור פנימיות התורה על ההבדל בין מצוות עשה למצוות לא-תעשה. במצוות עשה יש 'כלי' שיכול להכיל את אור ה', וכל מצווה מותאמת לאור ששורה בה. לעומת זה, מצוות לא-תעשה קשורות לאור נעלה יותר, עד שאין כלי גשמי שיכול להכילו. האפשרות לגלות אור זה היא בהימנעות ממעשה ולא במעשה.

וכך בימים שבהם אין אומרים תחנון אין הכוונה שחלילה חסר לנו כל מה שנפעל על-ידי התחנון, אלא להפך – הדברים האלה נפעלים

יש מחלוקת תנאים אם ציבור שנמנע ממנו להקריב את קרבן הפסח, רשאי להקריב את הקרבן בפסח שני (בי"ד באייר). לדעת רבי שמעון ברי-יוחאי הדחייה נועדה ליחיד בלבד ולא לציבור.

מה הטעם לדעתו זו של רשב"י? הלא לפנינו ציבור שלא הקריב את קרבן הפסח, והוא נותר עם החיסרון, בלי שתינתן לו האפשרות למלאו! איך דעה זו מתיישבת עם רשב"י, שהיה דמות פלאית של אדם שלם, ואף הכריז (סוכה מה,ב): "יכול אני לפטור את כל העולם כולו מן הדין". אם רשב"י יכול לפטור את העולם מן הדין, איך ייתכן שיפסוק הלכה שגורעת מהציבור מצווה חשובה כליכך?

הזעקה פועלת

ההסבר הוא, שכאשר רשב"י אומר שאין הציבור עושה פסח שני, אין פירוש הדבר שהציבור מחמיץ את מצוות הפסח, אלא שהציבור אינו זקוק להביא את הקרבן, ולכן נאסר עליו לעשותו, כי קרבן שאינו נחוץ הריהו כהכנסת חולין לעזרה.

אמרת השבוע

בזכות רבי שמעון

באחד מביקוריו בארץ ישראל עלה רבי שמואל מסלונים למירון, וראה שם יהודי העומד ומבקש באריכות על עסקיו. אישה אחת, שעמדה בקרבת מקום, קראה: "רבי שמעון! היהודי הזה מבקש כל-כך הרבה, ואני איני מבקשת אלא שאוכל להביא לחם לביתי ולהשיא את שתי בנותיי".

שמע זאת העשיר ושאל אותה: "כמה כסף את צריכה לפרנסת הבית ולהשאת הבנות?". נקבה האישה בסכום, ומייד הוציא העשיר את ארנקו ונתן לה אותו במלואו. לאחר מכן שב לתפילתו ואמר: "הנה האישה הזאת התפללה ומייד נענתה; מבקש אני שגם תפילתי תיענה".

ואמר רבי שמואל שהתפעל מאוד לראות כי העשיר לא תלה כלל את ישועת האישה בנדיבות ליבו, אלא האמין בלב שלם שנושעה בזכות רבי שמעון.

פתגם חסידי

"הציווי 'ומן המקדש לא ייצא' משמעותו – שהאדם צריך להיזהר שלא יסיח דעתו מהשם יתברך, יהיה תמיד דבוק בקדושה ולא ייצא מן הקודש" (הבעש"ט)

מאת הרב אליעזר ברוד, רב כרמי יוסף | ספירת העומר

מן המעיין

מהקמח לתורה

"וספרתם לכם" (ויקרא כג,טו). למה אנחנו סופרים ארבעים ותשעה ימים, מיום הבאת העומר עד יום קבלת התורה? לרמז שהא בתורה תליא – אם אין קמח אין תורה, ואם אין תורה אין קמח.

(המהר"ל מפראג)

גבול וסֶפֶר

הספירה היא מלשון גבול וסֶפֶר. על האדם לצמצם את הדברים הגשמיים, את ה'לכס', ולהגביל את צרכיו כגבול זה שאינו ניתן למעבר.

(רבי אברהם יהושע-השל ממז'בוז')

לטהר בכוח האמונה

"וספרתם לכם ממחרת השבת" (ויקרא כג,טו). 'וספרתם' מלשון ספיר, היינו זיכרון המחשבות וטיהורן כאבן ספיר. 'ממחרת' – כינוי לאמונה, כי אין אדם יודע מה יילד יום מחר, אלא הוא מאמין בבורא שייתן לו מחר חיות וכוח, כשם שהוא מחיה אותו היום. זהו "וספרתם לכם" – האדם צריך לזכור ולטהר את כל מה שנוגע 'לכם', היינו לגוף ולתאוותיו הגשמיות, וזאת 'ממחרת' – בכוח האמונה שהוא מאמין בחי העולמים.

(רבי ישראל מרוז'ין)

סופרים ומאירים

אמרו חז"ל (קידושין לא,א): "לפיכך נקראו

ראשונים סופרים, שהיו סופרים כל האותיות שבתורה". 'סופרים' כמו לבנת הספיר. הם האירו את האותיות, והאותיות האירו את הלבבות.

(הצמח צדיק)

כשהאדם תמים

"תמימות תהינה". רק כאשר האדם עצמו יהיה תמים בכל דרכיו, אזי תהיה הספירה תמימה ושלמה.

(חידושי הרי"ם)

שהיום יהיה יום

בספירת העומר אנו אומרים "היום יום". והכוונה היא שהיום יהיה יום. שיידעו מה פעלו בכל יום, מה פעלו אתמול ומה צריכים לפעול היום.

(ספר השיחות)

מקבלים את החמישים

"עד ממחרת השבת השביעית תספרו חמישים יום" (ויקרא כג,טז). למעשה סופרים מ"ט ימים בלבד, שהם כנגד שבע המידות הכלולות כל אחת ואחת משבע המידות האחרות, ויחד הן ארבעים ותשע. אלא שהכוונה היא שעל-ידי הספירה תהיה המשכת שער החמישים דבינה, שהוא למעלה מהמוחין. וזהו שכתוב "תספרו חמישים יום" – שיאיר גם השער החמישים.

(אדמור הרי"צ מליובאוויטש)

הקפות במערה

"אין בידי לעשות דבר", פכר הרופא את אצבעותיו בחוסר אונים. הוא גחן שוב לעבר מיטתו של החולה הכחוש, היטה אוזן לנשימתו, בחן את פניו החיוורים, והבעת פניו הקודרת נותרה בעינה.

זה היה בטבריה, לפני כמאה שנים. הבחור היה בנה היחיד של אישה אלמנה. הוא היה הדבר היחיד שנשאר לה, אחרי שאיבדה את בעלה. ועכשיו הבן הזה שוכב על ערש דוויי.

טבריה של אותם ימים הייתה מלאה תלמידי־חכמים וחסידים נקיי דעת. הללו פתחו בתפילות ובתחנונים בתקווה לעורר רחמים על החולה. רבים התכנסו בבתי הכנסת, קראו ברוש פרקי תהילים, נדבו לצדקה לזכותו.

משלחת של מתפללים יראי ה' השתטחה על קברו של התנא רבי מאיר בעל הנס. היו שהלכו לעוד קברי צדיקים הטמונים בעפרה של טבריה. אלא שנראה היה כי שערי השמיים נעולים. מחלתו של הבחור גברה מיום ליום. הוא היה מוטל חסר אונים, קודח מחום והכרתו מעורפלת.

"ניסע למירון בל"ג בעומר!", הציע מישהו מקרובי משפחתו של החולה.

זיק של תקווה ניצת בעיניה הכבויות של האם האומללה. "למירון?", חככה בדעתה.

"בוודאי!", השיב האיש. "ולא ניסע לבדנו, אלא ניקח עימנו את החולה".

כבר אין מה להפסיד, הנידה האישה את ראשה בהסכמה. העלו את החולה עם מיטתו לעגלה והחלו לטפס, במסע איטי וזהיר, בדרכים המפותלות, לעבר קברו של התנא האלוקי רבי שמעון בר־יוחאי.

בדרך עצרו בצפת, לשאול בעצת רופאים שהתגוררו בה. גם הללו הביעו את דעתם כי אפסה תקווה להצלת חיי החולה.

היו מזקני צפת שיעצו עצה: "בבית העלמין העתיק של צפת טמונים צדיקים קדמונים. מקובל בשם האר"י הקדוש, שהנפטרים שנטמנו שם קדושים כיוצאי מצרים. שאו את החולה לשם, הקיפו עימו את בית העלמין, ועוררו את ישני העפר שיעיתרו רחמים עליו לפני כיסא הכבוד".

הלכו ועשו כדבריהם. ועדיין לא ניכרה שום הטבה בפניו של החולה.

רשב"י בשמחה, כמיטב המסורת. כשראו את האסון הכבד הצטרפו אף הם לאבל ולנהי.

ואז נשמעו קולות שמחה ושיירה מרחוק. שיירה מרובת משתתפים מצפת באה והתקרבה, ובראש התהלכה הרב הראשי לכל עדות הספרדים בעיר. הללו מפוזים ומכרכרים ומנגנים במיטב כלי זמר, והללו מבכים את הנפטר ומעיניהם

פנפו משם והלכו למירון. הניחו את המיטה בפתח המערה, וכשהביטו בפניו של החולה – נמלטה מפיהם צעקת שבר גדולה. שום סימני חיים לא נותרו בו. האלמנה השבורה פרצה בבכי מר, והקיפה את מיטת מחמל ליבה, מתייפחת מרה על האובדן הכבד.

בינתיים נאספו במקום חסידים ואנשי מעשה, שבאו לחגוג את הלילות

לומדים גאולה מאת מנחם ברוד

ל"ג בעומר – יום ההתגלות

גילוי פנימיות התורה קשור קשר הדוק עם הגאולה. בספר הזוהר (רעיא מהימנא פרשת נשא, חלק ג, עמ' כד,ב) נאמר במפורש: "בגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי, דאיהו ספר הזוהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמים" [=בזכות שעתידיים ישראל לטעום מאילן החיים, שהוא ספר הזוהר, ייצאו מהגלות ברחמים]. ואכן, לימוד פנימיות התורה נחשב אחד האמצעים החשובים לזירוז הגאולה ולהתכוננות לקראתה.

לפעמים נדמה שהקשר בין גילוי פנימיות התורה לבין הגאולה הוא בבחינת 'סגולה' – כעין פעולה 'שמימית' נסתרת; אבל כאשר מבינים את מהותה של הגאולה מבינים גם כן שהקשר בינה לגילוי הנסתר הוא קשר פנימי ומהותי. הגאולה היא המשך ישיר לגילוי פנימיות התורה, והיא השלמתו של התליך זה במלוא העוצמה.

האמת התגלה

המהות האמיתית של הגאולה היא – "וַיִּגְלֶה פְּבוֹד ה' וַיֵּרָא כֹּל בְּשֵׁר יִתְדוּ פִי פִי ה' דְּבַר" (ישעיה מ"ה). וכן: "כִּי מְלֵאָה הָאָרֶץ יְדַעָה אֶת ה' כַּמַּיִם לַיָּם מְכַסִּים" (שם י"א, ט). זו בעצם הגאולה – גילוי האמת האמיתית והפנימית של כל דבר. יוסר סופית ההעלם וההסתר שמכסה כיום על האמת, והיא תיראה בגלוי בעיני בשר.

כל השינויים שיתחוללו בעולם בימות המשיח יהיו תוצאה טבעית ומתחייבת של גילוי האמת. כאשר הכול יראה בעיניהם שהקב"ה הוא המהות האמיתית של כל המציאות, ממילא "לא יהיה עסק כל העולם אלא לדעת את ה' בלבד" (כלשון הרמב"ם בסיום ספרו). כאשר כל הגויים יראו בגלוי שהיהודים הם "כוהני ה'" ו"משרתי אלוקינו" (ישעיה ס"א, ו) – מובן שלא ירעו להם, ולהפך, ישתוקקו לסייע לעם ישראל. כשכל אדם יראה את האמת, שהזולת אינו חי על חשבוננו, אלא ששלמותו של הזולת היא גם שלמותו שלו – מובן שלא יהיו מלחמות ושנאות ולא תהיה קנאה ותחרות. כל אלה יהיו תוצאה מתבקשת מגילוי האמת.

תהליך הדרגתי

נמצא שהכנת העולם לקראת החלה בהתגלות פנימיות התורה. דבר זה נעשה על־ידי רבי שמעון בר־יוחאי, מחבר ספר הזוהר. הוא פתח את ה'צינור' של פנימיות התורה, וממנו מתחיל תהליך הגילוי של אור הנסתר, שיגיע לשיאו בזמן הגאולה.

אלא שבימי רבי שמעון בר־יוחאי עדיין לא היה העולם בשל לגילוי האמת הזאת. לכן הגילוי של פנימיות התורה נעשה במידה מוגבלת ביותר – לחוג מצומצם של אישים בעלי שיעור קומה מיוחד. ואולם ספר הזוהר עצמו מנבא שבהתקרב ימות המשיח, תתגלה חוכמת הנסתר בהיקף רחב, עד שאפילו ילדים קטנים יידעו סודות כמוסים (זוהר בראשית קי"א).

זה תהליך הדרגתי. בתחילה הייתה פנימיות התורה ידועה ליחיד סגולה בלבד. אחר־כך, כשהחלו להתקרב ימות המשיח, בא האר"ז"ל והחל להפיץ את תורת הנסתר במידה רחבה יחסית, ואמר שכבר "מותר ומצווה לגלות זאת החוכמה". ועם זה, עדיין נשארו הדברים נחלתו של חוג מצומצם.

אחר־כך, כאשר הגיע 'חצות' של האלף השישי והחל להתנוצץ אור הגאולה, הגיע גם הזמן לגלות את פנימיות התורה בהיקף רחב יותר. אז פתח הבעש"ט את אור הנסתר לכל העם, ואפשר לכל יהודי לטעום מאור הגאולה, ובכך להתכונן בפועל ממש לגאולה המתקרבת. הבעש"ט גם גילה שהפצת החסידות קשורה קשר ישיר לגאולה, כפי שאמר המלך המשיח לבעש"ט, שיבוא "לכשיפוצו מעיינותיך – מעיינות החסידות, פנימיות התורה – חוצה".

ניגרות דמעות שלישי.

הפמליה הגיעה אל קבר רשב"י, והבאים הבחינו בהתרחשות החריגה שבפתחו. "מה אירע?", התעניין הרב.

סיפרו הנוכחים כי לפני כמה שעות הובא לכאן חולה אנוש, ושבק חיים על מפתן הקבר, והנה הוא מוטל פה. ציווה הרב: "אנא הכניסו את המיטה למערה ואל יישאר בה איש".

עשו המלווים כפי שציווה. סגר הרב את דלת הכניסה לציון רשב"י, והחל פוסע סביב המיטה, בעודו נושא תפילה. כשסיים להקיפה פעם אחת, פתח בהקפה שנייה, ושלישית ורביעית.

עד זמן מנחה לא פסק הרב מההקפות ומהתפילות. ואז פתח את הדלת, וביקש משמונה תלמידי־חכמים, שהקיפו כל ימיהם על תפילה בציבור, לעמוד עימו סמוך לקבר רשב"י.

הרב קרא: "רבי שמעון בר־יוחאי! הלוא יודע אתה שמן היום שבו התחייבנו במצוות לא החמצנו תפילה בציבור. הנה אנו תשעה מתפללים, ועם הבחור הזה השוכב כאן הננו מניין. אם לא תבקש רחמים עליו, נתבטל חלילה מתפילה בציבור!".

הושיטו המתפללים את ידיהם זה לזה ואמרו: "רבי שמעון! האם תניח שביום ההילולא שלך לא נתפלל במניין?".

הרב הזקן לא השתהה עוד, אלא מייד פתח והכריז: "אשרי יושבי ביתך!", ושמונת המתפללים מחרים־מחזיקים אחריו בדבקות וביראת קודש. כאשר הגיעו לפסוק "קרוב ה' לכל קוראיו, לכל אשר יקראוהו באמת", היה נדמה להם כי קול חלוש בוקע מפיו של הבחור.

השתתקו המתפללים וחיידו את שמיעתם. והנה, נשמעו עתה הברות ברורות יותר: "רצון יראיו יעשה!".

עד סיום התפילה שב החולה להכרתו. נכנסו פנימה תשעה חיים ומת אחד, ויצאו עשרה חיים.

בפתח המערה המתונו בציפייה דרוכה האלמנה השבורה ובני משפחתה, ועימם האורחים שגדשו את המקום. רבה הייתה הפתעתם לגלות שחזרה נשמת חיים לאפו של החולה.

המעשה נפוץ במהירות בין ההמונים הנרגשים, והתפרסם בעיר צפת ובסביבה כולה. הכול שחו על קדושתו של התנא האלוקי רבי שמעון בר־יוחאי, שמעשי ניסים פלאיים מעין אלה הורגלו בחלקת מעונו.

(על־פי 'ספר מירון')

נר מיצהר יעלה במירון

שנוצרה ליישוב, בשל אירועים לא־נעימים. "כשיש דברים הדורשים תיקון – אנו משתדלים לעשות זאת", הוא אומר בכנות, "אך חשוב לראות את העיקר, שיצהר הוא מגדלור של תורה וחסד, המקדם ערכים כמו עבודה עברית ויישוב הארץ".

בין המעטים שיזכו השנה לקבל אישור כניסה להילולא במירון יהיה הרב דוד דודקביץ, רב היישוב וראש הישיבה ביצהר. הרב ישתתף בהדלקה שעורך מדי שנה רב העיר צפת, הרב שמואל אליהו, ולאחר מכן יערוך התוועדות קטנה לתלמידיו ומקורביו.

פתיחות גדולה לחסידות

בעשורים האחרונים עוסק הרב דודקביץ גם בהפצת מעיינות תורת החסידות להמונים. "בשנות העשרים לחיי גיליתי את התורה הזאת, ומאז אני מגלה עוד ועוד אוצרות", הוא מספר. "הצימאון עצום, מפני שהחסידות נותנת מענה בתורת הנפש ובתיקון העולם. יש כיום פתיחות גדולה לחסידות במגוון הציבורים. כשנחשפים למעיין הפנימי של התורה, הלב נפתח".

"כמי שזוכה לעלות למירון כבר שלושים וחמש שנים רצופות", אומר הרב, "אהיה נציג של האלפים הרבים שמשתתפים עימנו מדי שנה בהדלקה, ושל עמך ישראל בכלל. מי שזוכה לעלות בכל שנה מרגיש את תחושת ה'ביחד' העוצמתית שיש אצל רשב"י".

שיאני תורמי הכליה

יותר משלושים שנה משמש הרב דודקביץ (56) רב היישוב יצהר. הוא משמש גם ראש ישיבת 'רועה ישראל' – ישיבה גבוהה וכולל אברכים, שבהם לומדים כמאה תלמידים. "היישוב מלא יהודים של תורה, אהבת ישראל וקירוב לבבות", מספר הרב. "ביישוב מתגוררות יותר ממאתיים משפחות, ויש בו סגנונות רבים של עבודת השם, והרבה מאוד עשייה של חסד, צדקה ותרומה לזולת".

כהמחשה לכך הוא מציין כי היישוב יצהר מחזיק בשיא של תורמי הכליה בארץ, כפי שחשף בשעתו הרב ישעיהו הבר ז"ל, מייסד הארגון 'מתנת חיים'. עם זה הרב מודע לתדמית

תיקון הריחוק חברתי

הרב דודקביץ מבקש להביט פנימה למהותו

פינת ההלכה

מאת הרב יוסף גינזבורג, רב אזורי, עומר

דין קדימה לכוהן

שאלה: האם המצווה להקדים את הכוהן היא רק בענייני קדושה או גם בדברי חולין?

תשובה: בפרשתנו (כ"ח) נאמר: "וקידשתו, כי את לחם אלוֹקֵיךְ הוא מקריב". ואף עכשיו שאין לנו קרבנות, הכוהן בקדושתו עומד, ויש להקדימו לכל דבר שבקדושה.

לכן מן התורה, כשיש לפנינו כוהן וישראל, ושניהם שווים בידיעת התורה, יש להקדים את הכוהן בכל דבר שמבטא חשיבות. כגון לפתוח ראשון בקריאת התורה; לקבל כיבוד בחופה או בבית מילה; להיות שליח ציבור; להיות ראש המדברים באסיפה; וכן בסעודה – להגיש לו מנה יפה לפני כל המסובים ולכבדו בברכת המזון. וכבר תמהו הפוסקים מדוע אין נזהרים בזה.

אבל כשהכוהן חולק שותפות כלשהי עם חברו הישראלי, אין צריך לתת לו את החלק היפה, שהרי אמרו חז"ל: "כל הנותן עיניו בחלק היפה – אינו רואה סימן ברכה לעולם", ואין בזה משום כבוד הכהונה.

נוסף על כך אסור לאדם להשתמש בכוהן, אפילו בזמן הזה, והעושה כן הריהו כמועל בהקדש. ואולם אם הכוהן מוחל על כבודו מותר להשתמש בו (ולרוב הפוסקים, אפילו אם אין לכוהן הנאה מכך), ואם הכוהן הציע את עצמו, הדבר קל יותר. ובשעת הדחק (כשצריך לשמש זקן או חולה) או בשעת הצורך (שיש לאדם קושי מוצדק לשמש את עצמו או למצוא אדם אחר שאיננו כוהן) אפשר לסמוך על המקילים אפילו לכתחילה, ובפרט בשימוש רגיל ופשוט שאנשים נוהגים לעשות זה לזה.

מקורות: גיטין נ"ט, תוס' ורא"ש, פסחים נ"ב, תוש"ע ס"ו ס"ח (ופסקי תשובות ס"ק צה) וסי' רא"ט, ומג"א. שו"ע אדה"ז סי' קכח סעיף ט. רא"ט ס"ג.

לתווכח בלי קטנות מוחין. הרב דודקביץ

של ל"ג בעומר: "זה יום של התרוממות הרוח וחיבור עמוק ונפשי לפנימיות התורה, בבחינת קבלת התורה של פנימיות התורה והחסידות. רשב"י מייצג את תורת הגאולה, חוט השדרה השורשי היהודי".

והוא מוצא גם מסר העולה מימי הקורונה: "נגזרה עלינו תקופה של ריחוק חברתי, והדבר מסמל תיקון גדול שאנו צריכים לעשות, באהבת חברים ואהבת רעים. ויכוחים תמיד יכולים להיות, אבל לא מתוך פירוד לבבות וקטנות מוחין, אלא בעין טובה ובדרך הראויה".

מושג ברגע

שעת הדחק

בגמרא (ברכות ט"א) נאמר: "כדאי הוא רבי שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק". המשמעות הפשוטה היא, שכשאינן ברירה אפשר לסמוך על דעתו של רבי שמעון בריוחאי, שהוא יחיד, מול דעת חכמים.

גדולי החסידות העניקו לאמרה משמעות רחבה יותר – 'בשעת הדחק' של הגלות אפשר לסמוך על רבי שמעון, שיפטור את העולם מן הדין.

הקורונה כבר כאן.

הקדימו הצטרפותכם לביטוח הבריאות הקבוצתי של אנ"ש בטרם ההודבקות חלילה!

בהחלה של 50%-כ

מצטרפים עכשיו:

077-444-7777

052-3238877

למחלקת המודעות (בלבד) של 'שיחת השבוע': טל' 053'3166532, דוא"ל: m3166532@gmail.com

קבלו במתנה

את ה'תהלים' שכבש את לב המתפללים

סמ הזיהר הקדוש עם פירוש הנפלא מתוך מדבש

ניתן להשיג 3-3 פורמטים

הזמינו

ר"ג בעומר תש"פ רבי שמעון מגיע אליך!

www.matokmidvash.com

1800-350-330

מוקד הזמנות: